

gratuït. És a dir, l'administració disposarà d'eixos recursos en els mateixos centres educatius amb les despeses que tenen els centres educatius. I si fa falta, en posarem més, gràcies que vostés van aprovar també en el tràmit dels pressupostos.

I, a més a més, si és que hi ha algun alumne que no es queda al menjador i que, per tant, té unes condicions també..., i que té unes condicions desfavorables i que no es queda al menjador –per tant, no té beca menjador–, també se li podrà donar eixa ajuda i se li podrà fer eixa prestació.

És a dir, que tots tindran garantida la gratuïtat en aquestes extraescolars, marcant clarament que la immensa majoria d'elles, de caràcter general, han de ser gratuïtes, i aquelles que excepcionalment la mateixa comunitat educativa decidisca que es pot pagar, amb un màxim de 18 euros, serà l'administració qui proposarà la quantia via les despeses de funcionament dels centres educatius. I en fa falta més, si no en tenen suficient, en posarem més via la mateixa administració de La Generalitat.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Passem a la següent pregunta, la 1.333, que formula la il·lustre diputada Fabiola Meco al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport.

Senyoria, té vosté la paraula.

La senyora Meco Tébar:

Señor Marzà, hoy hace veinticuatro días que el colectivo de personal docente e investigador asociado de la Universitat de València está en huelga indefinida por sus derechos, por sus condiciones dignas de trabajo, por proteger la excelencia en la *universitat*.

Está en lucha contra la precariedad. Su precariedad es denunciabile en todo el territorio valenciano. Lo es en todas y cada una de las universidades públicas españolas. La precariedad es desgraciadamente hoy una condición ineludible para hacer carrera académica.

Señor Marzà, le hablo de especialistas de reconocida competencia que no cobran lo mismo por hacer el mismo trabajo que el resto de profesorado de la *universitat*. Cobran 5 euros por hora, pero se les exige lo mismo que al resto del profesorado.

Son mano de obra barata, lo mismo..., son mano de obra barata en pos de la excelencia universitaria. No tienen las mismas condiciones para desempeñar su trabajo con dignidad. Y ello evidentemente repercute en el alumnado.

Se les exige lo mismo, pero el trato es distinto. Este colectivo representa el 40% del profesorado y asume la docencia del 70% del alumnado. Para que sus señorías se den cuenta: en

España hay 28.483 asociados, frente a los 29.340 titulares, un colectivo importante.

No promocionan, a pesar de que gran parte de este profesorado esté en situación inmejorable para hacerlo.

No es tenida en cuenta su experiencia profesional, que es un valor añadido para la universidad.

¿Es razonable que una abogada especialista en familia esté dando clases de Derecho Medioambiental? ¿O que un periodista de radio dé clases de Teoría de la Comunicación? Es una figura pervertida completamente, y esto pasa cada día en las aulas.

Son los últimos en elegir docencia. Se elige por categoría y por antigüedad. No tienen asignada la docencia ajustada a su experiencia. Tienen la que el resto del profesorado no quiere.

Sus contratos laborales vencen cada año. Son despedidos y vueltos a contratar. Algunos llevan veinte años firmando finiquitos y contratos encadenados permanentemente. Y esto ya ha sido condenado por Europa. Ya tenemos sentencia del Tribunal Supremo en unificación de doctrina. Son contratos hechos en fraude de ley. Son contratos indefinidos.

En el interior de la Comunitat Valenciana ni siquiera sus condiciones de trabajo están homologadas. Los asociados de la Universidad de Alicante cobran un 15% menos que los de Valencia. Los de Castellón reciben mejor trato en temas de compatibilidad que los de Valencia –el señor Pallarès y yo lo sabemos muy bien–. Está judicializado ante el Tribunal Supremo.

La Universitat de València está cerrada en banda inexplicablemente. Por eso sigue la huelga. Pero la plataforma de asociados sigue buscando alianzas, y encontrándolas, dentro y fuera de la *comunitat*. También, en el alumnado. Su voz ya no va a ser por más tiempo silenciada.

Y mi pregunta hoy va dirigida a usted, señor Marzà, porque usted tiene competencias. Lo dice la normativa. Su *conselleria* tiene competencia en universidades públicas valencianas. Tiene competencias en el modelo de financiación universitario.

Sea valiente, señor *conseller*, y proponga al Consell la modificación del Decreto 174/2002, sobre régimen y retribuciones del personal docente e investigador contratado laboral de las universidades públicas valencianas. Haga realidad el principio de que a igual trabajo, igual salario.

Señor Marzà, le pido en nombre y representación de ese colectivo, que hoy está presente aquí, le pido por mis compañeros, que llevan dos años esperando verse con usted, que se han visto con la directora general de universidades, que ha tirado y encalado la pelota en el tejado, le pido por todos ellos que usted se convierta hoy en *conseller* también de la universidad, no solo de primaria y secundaria, que usted se reúna con ellos.

Y que usted, hoy, señor *conseller*, les diga, nos diga, sin encalar el balón, señor *conseller*, díganos: ¿qué acciones ha desarrollado su *conselleria* a este respecto? ¿Qué reuniones han mantenido con representantes de la universidad? ¿A qué conclusiones han llegado?

Señor *conseller*, dígame..., el decreto referido que le he dicho es clave. Dígame, dígame alto y claro, sin encalar el balón, ¿piensa usted modificar ese decreto? (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyoria.

Li contestarà el conseller.

Honorable conseller, té vosté la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Gràcies també, senyora diputada.

I gràcies també al professorat associat que ens acompanya avui ací.

Evidentment, ja ho hem dit en moltes ocasions, i ho torne a dir, ni les condicions del professorat associat són justes ni dignes –i això ho he dit en moltes ocasions– i, evidentment, com vosté també ha dit, s'ha pervertit la figura. I l'ús de la figura s'ha fet d'una forma perversa i, per tant, no s'està aplicant d'aquella manera en què va nàixer, ¿no?, quin sentit tenia la figura del professor associat, per a quines determinades qüestions havia nascut.

Fruit d'això, també li he de dir que n'hi han algunes qüestions..., igual que compartim això, i ja li dic que evidentment estarem treballant en el mateix sentit per a millorar i evitar la precarització, i evitar les condicions laborals que no són ni dignes ni justes, i això ho estem fent. Ara li explicaré les condicions que estem treballant i com ho estem fent, i seguirem treballant-ho.

També li he de dir que hi han algunes qüestions que estan afectant aquesta situació, i intentaré fer-li la diagnosi per a vore si així entre totes i tots troben la solució i millorem eixes condicions i millorem el conjunt de les condicions laborals del sistema universitari, dels professors universitaris.

Per un costat, és essencial, des del nostre punt de vista, i això és compartit crec que per totes i tots, que s'elimine la taxa de reposició, perquè no hi haja eixe tapó per dalt que té i que manté el ministre Montoro i, per tant, hem de seguir treballant a nivell estatal perquè s'elimine eixa taxa de reposició, perquè les places puguen eixir a oferta pública, perquè hi haja més mobilitat de persones que es poden presentar i més estabilitat en eixes plantilles.

A més a més, també, com diu el mateix Reial decret 1086 del 1989, que també s'ha de canviar... I ahí també li dic que si aquesta lluita evidentment és compartida, el que vostés haurien de fer –i permeta'm la seua recomanació– és que el grup parlamentari a Madrid també –de Podem– presente una modificació, que diga..., que no és el que diu ahí, perquè de moment no l'han presentada. El que diu és que són les universitats les que han d'aprovar els requisits de contractació i número de places del professorat associat. Això és el

que diu el reial decret, que són les universitats les que han d'aprovar els requisits generals de contractació i número de places del professorat associat.

Com això s'ha de canviar, i mentres això no es canvie, ja estem fent coses. Perquè nosaltres evidentment que estem fent moltes qüestions.

Mire, ¿què estem fent, entre altres qüestions? Hem constituït per primera vegada una mesa de diàleg amb la comunitat universitària, una mesa de diàleg per a millorar les condicions laborals del conjunt dels treballadors de les universitats públiques valencianes.

Eixa mesa de diàleg, que fa més de vint anys que s'estava demanant i que no s'havia constituït mai, s'ha reunit en més de deu ocasions, s'està avançant en les millores de condicions laborals per tal d'arribar a un acord, i eixe és l'acord que ens ha de permetre modificar el decret del qual vosté parlava. És a dir, intentar arribar al màxim consens possible del conjunt dels professionals del sistema universitari públic.

Sap que en més de deu reunions, com li deia, hi han moltes qüestions i, efectivament, també està ahí la dels professors associats, perquè volem millorar les seues condicions i ho hem de fer en una mirada global del conjunt de les condicions laborals. I, també, de les figures laborals, perquè també s'han de canviar i s'han d'introduir noves figures laborals.

Portem treballant-les, com li deia, des de fa ja bastant temps, en més de deu reunions, va ser una de les primeres constitucions i anem a seguir treballant en elles. Esperem poder arribar a un acord i introduir ahí totes les millores. Mire, ja ho hem fet i es comença a notar eixa voluntat.

Em dia que si he de ser conseller d'universitats. Ja ho sóc i exercisc des del primer moment. Sap que hem baixat les taxes universitàries; que hem doblat, per exemple, les beques, i això no ha sigut fruit de la casualitat, és fruit d'este govern i dels vots favorables per a aprovar els seus pressupostos –estem en 30 milions de beques quan estàvem en la mitat quan vam arribar al govern–, i hem també millorat les condicions i hem posat més finançament per a millorar les condicions dels treballadors.

Per exemple, en 2017 vam introduir 8 milions; en 2018, 18 milions, i en el 2019, encara en seran més, per a millorar les condicions del professorat de les universitats públiques, que esperem que s'estenguen, gràcies a eixe acord, també per als associats. I que això pugua ser gràcies a eixe acord de la mesa de negociació col·lectiva, que esperem que arribe a bon fruit i, al mateix temps, treballant en paral·lel.

I li recorde, necessitem sí o sí dos feines a Madrid, que estic segur que el Grup Parlamentari Podem les podrà fer també: lluitar contra la taxa de reposició, lluitar contra el reial decret que determina també eixes condicions per al professorat associat.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Passem, senyories, a la següent pregunta, i és la penúltima, que formula l'il·lustre diputat Alfredo Castelló a la consellera d'obres públiques i vertebració del territori.

Senyor Castelló, té vosté la paraula.

El senyor Castelló Sáez:

Gracias, presidente.

Buenas tardes, señorías.

Hace unos días, *consellera*, hace unos meses ya, habló usted de una gran alternativa: impulsar el alquiler asequible de la vivienda protegida.

A usted no se le acabaron las buenas palabras. Dijo que era una nueva fórmula de viviendas en las que se favorece la colaboración de los vecinos, la creación de espacios de convivencia y una corresponsabilidad a la hora de afrontar los problemas.

A usted las palabras se le dan bien, pero los hechos, no tanto, *consellera*. No sabemos de qué va esto, de verdad. Vender suelo público, a un precio por debajo del mercado o precio simbólico –le recuerdo lo de izquierdas que son ustedes– a cooperativas para que construya, para que luego lo den por alquiler un tiempo a los propios cooperativistas, y luego revierta a La Generalitat. ¿Cuándo, *consellera*? ¿Cuándo tendremos viviendas de este estilo? ¿Dentro de cinco años, dentro de diez? ¿Y con qué garantías, *consellera*?

Por eso le pregunto si nos puede decir en qué consiste la propuesta de cesión de suelo público a cooperativas sin ánimo de lucro. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Alfredo Castelló.

Li contestarà la consellera.

La senyora consellera d'Habitatge, Obres Públiques i Vertebració del Territori:

Gràcies, senyor president.

Senyoria, el model de cooperatives en règim de cessió d'ús –no de venda; cessió d'ús– és un sistema amb una àmplia trajectòria en països avançats. Per exemple, en Alemanya compta amb més de noranta anys de tradició; en Dinamarca el 30% del parc d'habitatge és en règim de cessió d'ús. Fins a la data a Espanya les polítiques d'habitatge s'han centrat massa sovint en el model de la compravenda de VPO, vivendes que, tal i com s'ha vist, passat un temps entren en el mercat lliure. No obstant això, a Catalunya o a la ciutat de Madrid han començat a posar en pràctica el model basat en la cessió d'ús.

Nosaltres ens hem compromés a iniciar el procediment per a celebrar un concurs públic per a transmetre el dret de

superfície sobre sòl públic a cooperatives que utilitzen el règim de cessió d'ús de les vivendes. Es tracta de constituir un dret de superfície sobre una sèrie de parcel·les que són propietat de l'actual Entitat Valenciana d'Habitatge i Sòl, a favor de cooperatives de vivenda, en règim de cessió d'ús per a fer vivendes socials. Este règim consistix que la propietat del sòl és sempre de l'administració, els immobles els constrúix la cooperativa i els habitatges els utilitzen els cooperativistes.

Una vegada finalitzat el termini pel qual es va constituir el dret de superfície es produïx la reversió de l'edificació a favor del titular del sòl, en este cas l'Entitat Valenciana d'Habitatge i Sòl. Este model no especulatiu permet construir en sòl pertanyent al patrimoni públic sense que l'administració perda mai la titularitat de la propietat, incrementant així les fórmules per accedir a una vivenda digna i adequada.

L'accés a estes parcel·les es farà a través d'un concurs públic, que és el que estem preparant en estos moments, el procés del qual estem iniciant i, per tant, quan tingam el procés inicial procedirem a activar aquesta fórmula.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.

El senyor Alfredo Castelló acabarà de formular la... Senyor Castelló, té vosté la paraula.

El senyor Castelló Sáez:

Consellera, yo no sé si esos informes los tiene ya para hacer esa cosa, igual lo tienen «house cooper watcher clouser», que se inventó el señor Iglesias. (*Rialles*) Dudo mucho que haya alguien que le haga un informe favorable respecto a esa cuestión.

Pero yo creo que hay una cosa mucho más sencilla, ¿no? Me podría decir también cuándo, estaría bien, cuándo va a haber una vivienda de esas funcionando. Estaría bien saberlo. Pero tiene opciones, no sé. Oiga, ¿por qué no pone en marcha la compra de edificios y de rehabilitación que le pidió Podemos? No es tan complicado, tiene dinero en el presupuesto. ¿Por qué no pone las viviendas que tiene en venta y las pasa a alquiler? Oiga, ¿por qué no rehabilita el parque público? Porque he de decirle que lo del parque público es una vergüenza, *consellera*.

Nos ha llegado esta contestación suya, en la que en todas estas páginas están las 655 viviendas vacías del parque público que tiene usted hoy. Eso es una vergüenza, *consellera*. Bueno, si no le da vergüenza cuando la señora Bonig le dejó a usted 700 y tiene usted 655, con lo que pió. Esto me parece todavía más lamentable y más vergonzoso, *consellera*.

No sé qué ha hecho usted, desde luego. Porque aparece aquí que en 36 meses ha resuelto usted, ni más ni menos, que 45 casos, lo que significa 1,25 viviendas al mes o 5 viviendas al cuatrimestre. Brillante, *consellera*. Brillante.